

РЕШЕНИЕ

№ 1337

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10055** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на З. Х. И., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Сирийска арабска република, притежаваща паспорт № 01837621, издаден на 19.09.2024г. от компетентните органи на С. със срок на валидност до 18.03.2027г., депозирана чрез пълномощник - адв. Т. Л., САК, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“, издаден на 01.08.2025 г. от Втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място] по Заявление № IST25008984V от 04.04.2025 г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради противоречие с материалния закон и съществено нарушение на административно-производствените правила. Сочи се, че съпругът на жалбоподателката – гражданинът на Сирийската арабска република К. М. А. е с предоставен хуманитарен статут в Република България и с Решение № 11641 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си – жалбоподателката З. Х. И. и детето си Х. Н. А. К., поради което издаването на виза за дългосрочно пребиваване е задължително действие по прилагане на вече взетото решение за събиране на семейство. В този аспект е застъпено становище за непропорционална и неоправдана намеса в правото на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8 от КЗПЧОС. Изложени са подробни аргументи за липса на фактически основания, обосноваващи посочените в Отказа материално правни основания по чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ,

с които е обоснован. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на оспорения административен акт и връщане на административната преписка със задължителни указания по приложението на закона.

Ответникът – Втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място] не участва в съдебното производство. По искане на процесуалния му представител (л. 57 – л. 58) по делото са изискани и представени становища от дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи и от Държавна агенция „Национална сигурност“, изразени в проведената съгласувателна процедура по чл. 30 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Процесуалният представител на жалбоподателката поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира доказателства за осигурено жилище на територията на Република България, което е наето и пребивава съпруга ѝ. Поставя акцент върху различния подход на административния орган при произнасянето по заявленията за издаване на визи за дългосрочно пребиваване на жалбоподателката – съпруга на гражданина на С. с предоставен хуманитарен статут в Република България и на роденото от брака им дете – Х. Н. А. К.. Моли съда да уважи жалбата и да върне преписката със задължителни указания по приложението на закона.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата и следва да бъде отхвърлена.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства по делото и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

На 04.04.2025 г. в Генералното консулство на Република България в [населено място] с № IST25008984V е заведено Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБългария, виза тип „D“, депозирано от жалбоподателката З. Х. И. (л. 26).

Към заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) - копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № 01837621, издаден на 19.09.2024 г. от Сирийска арабска република със срок на валидност 18.03.2027 г., със снимка и лични данни (л. 35), Решение № 11641 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е разрешено на К. А. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга – З. Х. И. и детето си Х. Н. А. К. (л. 36 – л. 37), копие на карта на чужденец с предоставен хуманитарен статут, издадена на К. А. М. на 10.03.2025 г. от МВР, с отразен адрес [населено място], [улица], ет. 1 (л. 38), копие на Удостоверение за настоящ адрес на К. А. М., изх. № 00311 от 26.03.2025 г., издадено от район „Студентски“, Столична община, съгласно което, считано от 26.03.2025 г. същият е адресно регистриран в [населено място],[жк], вх. Б, ет. 2, ап. 21 (л. 39), нотариално заверена Декларация – съгласие за пътуване на деца в чужбина от 25.11.2024 г. (л. 40 – л. 41), заверено копие с превод на български език на Семейна книжка № 13397, издадена на 07.09.2023 г. от Министерство на вътрешните работи, Главна дирекция граждански регистър, Единен сирийски секретариат, регистър А., област Х., в която е отразено, че З. Х. И., [дата на раждане] в Г., Сирийска арабска република е сключила брак с К. А. М., [дата на раждане] в А., на 17.03.2023 г. в гр. Ар-Р., както и данните на детето им Х. Н. А. К. [дата на раждане] в гр. Ар-Р. (41-гръб – л. 48), копие на Застрахователна полица за валидна медицинска застраховка за периода 04.04.2025 г. – 03.10.2025 г. (л. 49 – л. 52).

Въз основа на тези документи на 01.08.2025 г. е издаден оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване виза тип „D“ (л. 53). Като правни основания за постановяването му са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ – „След извършена проверка е

установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответни средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството им до системата за социално подпомагане“.

Към жалбата са приложени заверено копие на Трудов договор № 204 от 14.08.2025 г., сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ, между „Каралиев Стоунс“ ЕООД и К. М. А. (л. 14), Декларация по чл. 26, ал. 3 и ал. 4 от ЗЧРБ, с която съпругът К. М. А. е декларирал, че ще осигури жилище в [населено място] на съпругата и детето си (л. 15), копие на страница от документ за задгранично пътуване (паспорт) с издадена виза „D“ №[ЕИК] от 04.04.2025 г. със срок на валидност 04.10.2025 г на, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ като член на семейство на малолетното дете на жалбоподателката З. Х. И. – Х. Н. А. К. (л. 19).

В съдебното производство като писмени доказателства са приобщени и становища на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, представени в съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза тип „D“ (л. 66 и л. 68 – л. 69).

В информацията от ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване е проведена от Специализирана дирекция „Миграция“. Отражено е отрицателно становище поради основателни съмнения относно обосновката на целта и условията на планираното пребиваване. Посочено е и, че предоставените документи не позволяват в достатъчна степен на сигурност да се установи реалността и конкретиката на заявената цел, а документите относно получаваните доходи не гарантират покриване на разходите за пребиваване за периода, за който ще бъде издадена визата, нито пък за наличие на осигурено жилище. Посочено е, че при извършената проверка са установени несъответствия между декларираните данни и информацията, получена от компетентни органи. Направен е извод, че на база предоставените данни съществуват основания да се счита, че заявителят може да използва визата с цел различна от декларираната. Отбелязано е, че становището на ДАНС е изразено по електронен път и не са изготвени други документи.

В информацията, предоставена от Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи – рег. № 534600 – 92742 от 16.10.2025 г. е посочено, че дирекцията не участва в националното консултиране по издаване на визи за дългосрочно пребиваване, на основание издадени решения от Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за събиране на семейства.

Така установените релевантни за правния спор факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 15.08.2025 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателката на 01.08.2025 г. – л. 53), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 вр. ал. 4 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт. Жалбата е мотивирана с нарушения на правото по чл. 8 от КЗПЧОС, поради което отговаря на критериите на предвиденото в закона изключение по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество – жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и

органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР, (л. 59) на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. (л. 35 – л. 36), издадена от генералния консул на Република България в генералното консулство в [населено място], на втория секретар в Генералното консулство са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „D“ е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Заявлението, подадено от жалбоподателката съдържа фактическите основания, посочени в чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ – член на семейство на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, или чужденец, получил международна закрила – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка са признати или допуснати за изпълнение от българското законодателство. По делото не е спорен и фактът, че съпругът на жалбоподателката е с предоставен хуманитарен статут в Република България и с влязло в сила решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет № 11641 от 08.11.2024 г. му е разрешено да се събере със съпругата и детето си.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е изразено отрицателното становище на Специализирана дирекция „Миграция“ при Държавна агенция „Национална сигурност“.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в Република България. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 9 – няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства,

осигуряващи възможност за обратното му завръщане, т. 17 – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, т. 22 – има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и т. 24 – налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления или намерението да напусне страната в рамките на разрешените срок на пребиваване. Като фактическа обосновка в оспорения административен акт се твърди, че чуждият гражданин, получил разрешение за събиране на семейство не се намира на територията на страната, няма осигурено жилище и задължително здравно осигуряване, както и средства за издръжка.

Въпреки липсата на конкретика на така изложените фактически основания, с които е мотивирано приложението на четирите хипотези на чл. 10, ал. 1 т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, нито едно от тях не съответства на обосновката в изразеното отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“. От съществено значение в настоящия казус е, че и отрицателното становище на ДАНС е лишено от необходимата конкретика по отношение на констатациите за „основателни съмнения относно обосновката на целта и условията на планираното пребиваване“, „...при извършената проверка се установяват несъответствия между декларираните данни и информацията от компетентните органи“. Към жалбата е представен Трудов договор на съпруга на жалбоподателката, сключен на 14.08.2025 г., удостоверяващ както присъствието му на територията на страната, така и размера на доходите, които ще получава. Приложеното и към заявлението удостоверение за настоящ адрес, а и декларацията за осигурено жилище в [населено място], където е и местоработата на съпруга на заявителката противоречи на неясно формулираните в постановения отказ, а и в становището на ДАНС, констатации за несъответствия в декларираните данни и информация от компетентни органи, без да са конкретизирани кои са тези органи и кога и къде е била извършена проверката, при която е установено несъответствие в декларираните данни. Липсва яснота и относно това в какво конкретно се състои твърдяното несъответствие в декларираните данни.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване като незаконосъобразен, с оглед несъответствието му с изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При признатите и проверени семейни връзки между жалбоподателката и получилият хуманитарна закрила неин съпруг – К. М. А. в производството проведено от Държавната агенция за бежанците, включително и установените условия на пребиваване на територията на страната и възможности за издръжка, приложими са разпоредбите на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ и чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ, които предвиждат обвързана компетентност на дипломатическите и консулски представителства при преценката относно основанията за издаване на визи и съобразяване с признатото право на събиране на семейство.

Липсата на ясни, конкретни и точни фактически основания, с които е обосновано приложението на цитираните в обжалвания Отказ за издаване на виза четири хипотези на чл. 10 от ЗЧРБ дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за основателни възраженията в жалбата за нарушение на гарантираното от чл. 8 от КЗПЧОС право на личен и семеен живот. Приложимите норми на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейство предвиждат, че държавите членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейство на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве – чл. 6, § 1. В конкретния казус такива не са посочени нито в становището на ДАНС, нито в аргументите, с които административният орган е обосновал приложението на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложеното обуславя и материалната незаконосъобразност на оспорения отказ, по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, а и

несъответствието му с предвидената в закона цел, което е самостоятелно основание за отмяна по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, доколкото постановеното решение за събиране на семейство предполага съгласно разпоредбата на чл. 2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО – влизане и пребиваване на територията на държавата – членка на членовете на семейството на гражданина на третата страна, пребиваващ на законно основание в тази държава – членка, с цел – да се съхрани единството на семейството, независимо от това дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице на територията на държавата – членка.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението на жалбоподателката З. Х. И. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва отново да съгласува издаването на виза с компетентните национални органи, които дължат проверка на всички конкретно посочени факти в заявлението – адресът, на който е регистриран съпругът на заявителката в [населено място] с цел установяване основанието, на което пребивава и размера на разходите, които заплаща за ползването, както и работодателят, при който е заявено, че полага труд, регистрирано ли е трудовото правоотношение в съответната ТД на НАП, изплащано ли е посоченото възнаграждение. Доколкото се твърди липса на достатъчно средства за издръжка, на жалбоподателката следва да се укаже и да се предостави възможност да представи и други доказателства относно този факт.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на З. Х. И., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Сирийска арабска република, притежаваща национален паспорт № 01837621, издаден на 19.09.2024 г. със срок на валидност 18.03.2027 г., депозирана чрез пълномощник - адв. Т. Л., САК, **ОТКАЗ** за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“, издаден на 01.08.2025 г. по Заявление № IST25008984V от 04.04.2025 г. от втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза № IST25008984V от 04.04.2025 г., подадено от З. Х. И., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Сирийска арабска република, при спазване на указанията по тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: